Vsaka reč meni, Maihen čas terpi
Sej so vejste, Farmani,
Službo sim gor dau, v' ti sim dobro stau,
V'selej vam bom hvala dal,
Mojmu Sinu sim je z'roču, Vam ga bom tud'
perparoču,
Od vikših je zbran, debo stregu vam,
Ima zaupanje k' vam.

Sim se zamiru kej, Odpustite mi zdej
Oben brez falerje nej.
Dolg sim bil per vas, Lubil vsaki čas
Molit hočim tud' za vas.
Tud vi za mene mollite, Dušo Bogu izročite
K' bote z'vedli tu, de sim že mertu
Prosite, de pridem k' Bogu.

Zdej še rečem tu, zdihnem gor v Nebu,
Danes k Marii serčnu:
O Marija glej, Na nas srote z'dej
Kir si bla v'z'eta v' sveti Raj
De Bog odverne nadloge
Vojske, punte, bolezen, kuge
Prosi Jezusa, de nam še en mir da,
Enkrat pridt k' teb v' Nebesa. Amen.

Matheush Krazmann
Stari Organist.

Druga pa je njegova zadnja pesem „Slovo".

Ljubi farmani šmarski
znanci in prijatli
Peršel je zdej tisti čas,
ko bom šel od vas.

Vas poznam po fari,
De ste me imeli prav radi,
Tudi jest vas serčnu
Hvala bod' Bogu.

Gospodom sem stregu,
Bogu, kar sem vedu,
Hodil sem orglat in pet
sedem in petdeset let.

Tudi tisto, kar sem najbolj ljubil
tudi tisto sem že zgubil,
Ženo in nekaj otrok,
je k sebi vzev večni Bog.

Tisti, ki so k meni v šolo hodili,
eni med njimi so srečo storili,
so v duhovski stan stopili,
Deb zame Boga prosili
L. 1853. Amen.

M. K.
senior.

Tak je bil torej ton, v katerem se je pelo. Pozneje ob priliki priobčimo posamezne njegove pesmi. Pisanih se je ohranilo primeroma malo. Star mož mi je pravil: Stari Kračman bi bil rad na stara leta zakrožil še marsikako in je zmiraj „klanfal", posebno v zadnjih dveh letih, ko je bil že v pokoju. Pa njegov sin mu je rekel, naj pusti to rajše pri miru, češ da se ljudje smejejo. Seveda, časi so se izpremenili in narod se je vedno manj zmenil za Kračmanove pesmi, mlajšemu rodu pa so postale predmet za šalo. Mož, ki je s tako resnostjo pel svoje pesmi, je prišel kmalu le tuintam na misel starim ljudem, ki so vedno trdili svoje: „Stari šomašter je znal, takega ne bo več!" Naj ga te vrste in njegove pesmi rešijo pozabljenosti!